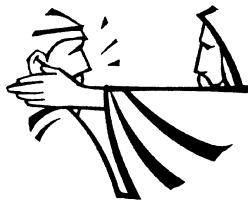

TOLFTE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA DUODECIMA

Text Matt 15: 29–31

”Och folket förundrade sig, när de fann dövstumma tala, lytta var friska och färdiga, halta gå och blinda se och de prisade Israels Gud”

Så heter det i predikotexten denna söndag. Vilka under Jesus gjorde! Det var inte underligt att de förundrade sig när de såg detta och prisade de Gud.

I dag när vi har temat ”tungans bruk” så ska vi ta fasta på vilken Frälsare Jesus är. Han inte bara lovar frälsning och räddning någon gång i framtiden utan han ger sin frälsning och räddning direkt genom sitt ord. Och detta, det ska vi ta fasta på här i dag. Jesus är. Jesus öppnar våra tungor till bön och lovsång. Och det betyder att använda sin tunga rätt att i ord göra det Gud vill och önskar av oss.

MED TUNGAN ÄR VI BUNDNA TILL VÅR GAMLA MÄNNISKA

Vi vet ju att vi människor är sådana av vi har svårt att både tänka och tala det som är rätt. Den onde fiende satan har människan i sitt grepp och det avspeglar sig i både tankar, ord och gärningar. Den onde fienden härskar och regerar framförallt i människans inre. Det är därför han kan åstadkomma så mycket ont i världen. Han styr från människans centrum och den som styr från centrum han kan dirigerar allt i periferin också.

Människans ställning av sin natur, av sin födelse och som hon kommit in i världen är inte neutral, oskuldskraftig och oavgjord. Det är ju gärna så som människor vill förklara det. Men ingen människa är oskuldskraftig i sann mening, utan alla är födda med synd, dvs med vilja att göra det onda, med begäret emot Guds bud. Det är alltså inte något som senare uppkommer i människans liv genom påverkan av omgivningen. Utan människan har grodden till allt detta när hon föds. Att det sedan blommar ut när hon växer upp och blir vuxen, betyder inte att det inte fanns där innan. Hon är, säger vår lutherska fäder, född *”utan Gud, utan förtröstan och med en ond begärelse”*.

Det betyder att människan av sig själv inte kan bruka sin tunga rätt. Lika lite som hon kan styra sina begär och sin vilja, så att det kan behaga Gud, lika lite kan hon styra sin tunga så att den talar det som Gud vill. När vi nu säger detta, så betyder inte det att människan är helt viljelös, utan vi säger att hon inte har en fri vilja, en vilja som kan och förmår göra det rätta. Att människan likväl kan anpassa sig och inte säger vad som helst och hur som helst, det har bara att göra med att hon använder sin vilja och gärningar så att det inte ska skada henne. Hon vill ha nytta för sig själv av allt det hon åstadkommer. Hon vill att människor ska tycka om henne och säger inte vad som helst till sin nästa. Människan har ett av synden givet egoistiskt intresse för det som hon tror gagnar henne själv. Hon ställer ord och gärning så att det ger henne lust och det som hon tror gagnar henne.

Därför är också hennes tal en spegel av hennes egna inre intresse, vad det är som driver henne, vad det är som är utslagsgivande för henne. Det visar sig inte bara i vissa gärningar utan också i de ord som följer efter eller leder fram till dessa gärningar.

JESUS LÖSER TUNGANS BAND

Av vår text i dag hör vi hur människor kommer till Jesus, ja det är folkskaror som kommer till honom. Och de hade med sig lama, blinda, vanföra, dövstumma och många andra och de lade dem ned hans fötter, heter det. Låt oss tänka efter. Vad var det som fick människor att komma dragande med alla slags sjuka människor till Jesus? Vi ska tänka på att dessa sjuka människor var sådana som annars ingen hade något till övers för i samhället. Var det någon som hade hand om dem så fick det bli de anhöriga. Men de kunde förstås inte bota dem. Nu kommer de dragande med dem till Jesus. Varför? Man kom därför att det fanns ett evangelium om Jesus, ett gott budskap om Jesus, och det goda budskapet om Jesus sa, att: *"Kom till mig ni alla som arbetar och är betungade, jag ska ge er ro"*. De kom för att Jesus var den ende hjälpare som förmådde något. Nu är alla Skriftens berättelser oss givna för att vi också därur ska känna det andliga tillståndet hos oss själva. Det belyser det andliga området. Och på sådant sätt att vi ser att dessa sjuka som kom till Jesus, de kunde inte själva ta sig dit, de hade ingen egen förmåga. Det var i stället detta de saknade.

De kommer till honom för att få hjälp. Och han är deras hjälpare. Och på samma sätt som han var deras hjälpare, löste deras tunga, öppnade deras ögon, löste deras lemmar, så är han den som löser våra kroppar och själar från syndens gärningar. Han löser också oss från alla synder med vår tunga, alla onda ord, alla meningslösa ord, alla förledande ord, alla syndens och dödens ord som vi fällt och spritt omkring oss. Han gör det genom att han är den som ger sitt liv för världen. För världens, alla människors synd och skuld. Däri ingår dina och mina alla ordsynder, alla de gånger vi använt vår tunga, som är ett sådant dyrbart redskap, som till skillnad från all annan skapelse visar på en del av att vi är skapade till Guds avbild. Detta som vi likväl så ofta missbrukar och använder emot Guds ord och bud, det vill han emellertid bota oss från och göra oss fria. Ja, han har gjort det genom sitt lidande, sin död och uppståndelse, så att var och en som tror på honom inte skall förgås utan ha evigt liv.

Därför vilka synder du än har och lider av, ta dem till Kristus och se att han är hjälpare, såsom han var för dessa människor som fördes till honom. Med Ordet du hör, kommer han till dig.. och då får du smaka och se att Herren är god. I nattvarden gerhan dig under bröd och vin, sin sanna kropp och blod, kroppen och blodet som var utgiven och utgjutet till dina synders förlåtelse. Även dina synder med din tunga är förlåtna. Så har du hört och du ska se och smaka att du är genom Jesus Kristus förlåten och given nåd till evigt liv.

Så hör vi i vår text hur folket förundrade sig, när de såg dövstumma tala, vanföra bli friska, lama gå och blinda se, och de prisade Israels Gud. Och detta är nu också här den stora och mäktiga följderna av – inte av vårt verk eller våra gärningar – utan hans gärning en gång för alla, att vi av hjärtat kan lova och prisa honom för hans mäktiga verk. Ser vi i Bibelns sista bok så finner vi att den är fylld av lovsånger, lovsånger som den frälsta skaran lovsjunger inför Fadern, Sonen och den Helige Ande. De sjunger: *"Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen och Lammet."* (Upp 7: 10) De prisar alltså inte sina egna verk eller talar om vilka helgon de varit på jorden. De har som frälsta ingen egen förtjänst. Därför är lovsången och tacksamheten riktad till Gud och till Jesus Kristus som är frälsningen: *"Lammet som blev slaktat är värdigt att få all makt och rikedom och vishet och styrka, ära och härlighet och lovsprisning."*

I den lovsången får vi som medåterlösta instämman och låta våra liv, vår själ, vår tunga vara fyllda med den tacksamhet som fridens, förlåtelsens och nådens evangelium ger.

Alla mina ord och tankar, Jesu, låt behaga dig. Laga att jag flitigt samkar, det som evigt gagnar mig. Kom O Jesu, bliv mig när, Låt mig bliva där du är.

Amen